

Roger Zelazny
AMBERO KRONIKOS:
OBERONO RANKA

Fantastinis romanas ir apsakymai

Kraujo balsas Korvinui kužda, kad po keistu dangum-jūra atsivėręs Labirintas ir yra tikrasis. Vadinasi, tai, kas lig šiol laikyta realybe, iš tiesų yra tik pirmasis tikrojo Ambero atspindys. Pirminio Labirinto fragmentas pajuodęs, o centre - durklu prismeigta korta. Kai ji atsiduria Ambero princo rankose, paaiškėja, kur ir kaip prasidėjo visos nelaimės...

Iš anglų kalbos vertė JURGITA JĖRINAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
132 tomas. Serija įkurta 1990m.

Roger Zelazny - HAND OF OBERON
NewYork, Nelson Doubleday, 1994

Copyright © by Roger Zelazny, 1976

Cover art copyright © by Luis Royo, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1999
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2012

Turiny

OBERONO RANKA

DANGIŠKA MANA

VIENARAGIO VARIANTAI

OBERONO RANKA

I

Akinantis minties plykstelėjimas, prilygstaš tai keistai saulei...

Štai jis... Apšviestas dienos šviesos tas, kurį lig šiol mačiau tik savaime švytintį tamsoje - Labirintas, didysis Ambero Labirintas, įrėžtas ant ovalinio atsikišimo virš/po tuo keistu dangum-jūra.

...Ir mus siejęs ryšys man patvirtino, kad šitas Labirintas ir yra tikrasis. O tai reiškia, kad Ambero Labirintas yra pirmas jo atspindys. Tai reiškia...

Reiškia, kad ir pats Amberas yra ne kas kita, kaip atspindys, nors ir ypatingas, nes Labirintas neišaina už Ambero, Rebmos ir Tir-na Nog'to ribų. Kitaip tariant, vieta, į kurią mes pakliuvome, pagal pirmenybės ir konfigūracijos dėsnį yra tikrasis Amberas.

Aš atsigrėžiau į besišypsantį, negailestingos saulės išlydyta barzda bei plaukais Ganeloną.

- Kaip tu sužinojai? - paklausiau.

- Žinai, Korvinai, aš moku spėlioti, - atsakė jis, - ir nepamiršau to, ką esi man kalbėjęs

apie Amberą: kaip jo ir jūsų kovų atspindžiai krenta ant visų pasaulių. Aš ne kartą svarsčiau, prisiminęs Juodąjį kelią, ar negalėtų kas nors mesti tokį atspindį ant paties Ambero. Ir įsivaizdavau, jog tas kažkas turėtų būti esminis, galingas ir paslaptingas. - Jis parodė į priekį. - Kaip šitai.

- Tęsk, - paraginau.

Ganelono veido išraiška pasikeitė, jis truktelėjo pečiais.

- Vadinasi, yra dar gilesnis realybės sluoksnis už jūsų Amberą, - paaiškino jis, - kuriame buvo atliktas juodas darbas. Jūsų globėjas atvedė mus į šią vietą, o ta dėmė ant Labirinto labai panaši į tą juodą darbą. Tu sutinki?

Aš linktelėjau.

- Mane labiau apstulbino tavo įžvalgumas nei išvada, - prisipažinau.

- Nurungei mane, - pasidavė Rendomas man iš dešinės. - Bet tas jausmas, švelniai tariant, rado kelią ir į mano žarnas. Aš įsitikinęs, kad tenai, apačioje, yra mūsų pasaulio pagrindas.

- Pašaliniui kartais matosi geriau nei žmogui, su tuo susijusiam, - pasiaiškino Ganelonas.

Rendomas metė žvilgsnį į mane ir vėl nukreipė akis į reginį apačioje.

- Kaip sakai, ar nedings vėl viskas, jeigu nu-
eisime iš arčiau pasižiūrėti? - paklausė jis.

- Yra vienas būdas tai sužinoti, - atsakiau.

- Tuomet viena vora, - pasiūlė Rendomas. -
Josiu pirmas.

- Sutinku.

Rendomas sukiojo savo žirgą vingiuotu kalnų
keliuku per akmeninį šlaitą. Aš, kaip ir anks-
čiau, jojau antras, o Ganelonas - paskutinis.

- Atrodo pakankamai stabilus, - pastebėjo
Rendomas.

- Kol kas, - atšoviau.

- Apačioje, tarp uolų, yra kažkokia anga.

Palinkau į priekį. Dešinėje, ovalinės aikštelės
aukštyje, pastebėjau urvo ertmę. Iš aukščiau
angos nesimatė.

- Prajosime visai pro pat, - pastebėjau.

-... skubiai, atsargiai ir tyliai, - pridūrė Ren-
domas, traukdamas savo kardą.

Aš atsisegiau Greisvandirą, o man už nugar-
ros savo ginklą išsitraukė Ganelonas.

Kelias dar kartą nusuko nuo urvo į šoną, o tik
tada vėl priartėjome prie jo. Kai iki angos liko
dešimt ar penkiolika pėdų, pajutau nemalonią
smarvę, kurios pobūdžio negalėjau nusakyti.
Arkliai, matyt, pranoko mane šioje srityje arba

buvo iš prigimties pesimistai, nes priglaudė ausis, išplėtė šnerves ir ėmė nerimastingai muistytis. Bet vos tik nusukome į šalį, jie greitai nusiramino. Ir nesibaidė, kol pasiekėme kelio galą ir pasukome prie sugadinto Labirinto. Gyvuliai atsisakė prie jo artintis.

Randomas nušoko nuo žirgo. Priėjo prie figūros pakraščio ir sustojęs įsmeigė į jį akis. Po kurio laiko neatsigręždamas tarė:

- Atrodo, kad sugadinta tyčia, sprendžiant iš visko, ką mes žinome.

- Panašu, kad taip, - sutikau.

- Ir akivaizdu, jog čia buvome atvesdinti ne be reikalo.

- Sakyčiau, taip.

- Todėl nereikia labai lakios vaizduotės, kad suprastum, jog mūsų tikslas yra išsiaiškinti, kaip buvo sugadintas Labirintas ir kaip jį būtų galima atitaisyti.

- Galbūt. Kokia tavo diagnozė?

- Kol kas jokios.

Jis ėmė eiti palei aikštelę, tolyn nuo tos vietos, kur sklido smarvė. Aš įsikišau kardą į makštis ir pasiruošiau šokti nuo arklio. Ganelonas pasilenkė į priekį ir sugriebė mane už peties.

- Pats galiu... - pradėjau.

- Korvinai, - neklausydamas manęs tarė jis, - netoli Labirinto centro matosi kažkas neįprasta. Neatrodo, kad turėtų ten būti...

- Kur?

Jis parodė ranka. Aš pažvelgiau ton pusėn.

Netoli vidurio buvo kažkoks pašalinis objektas. Lazda? Akmuo? Atklydęs popieriaus lapelis?.. Iš taip toli buvo sunku pasakyti.

- Matau jį, - atsakiau.

Nušokę nuo arklių mes nuėjome pas Rendomą, kuris, atsitūpęs dešiniajame Labirinto kampe, studijavo pakitusios spalvos linijas.

- Ganelonas centre kažką pastebėjo, - pasakiau.

Rendomas linktelėjo.

- Mačiau, - atsakė jis. - Aš mėginu nuspręsti, kaip geriau nueiti iš arčiau pasižiūrėti. Manęs nedžiugina mintis, kad teks eiti sugadintu Labirintu. Kita vertus, svarstau, kas manęs lauktų, jeigu stačiai nudrožčiau per pajuodusią dalį. Kaip manote?

- Jeigu pasipriešinimas čia toks pat kaip namuose, - pasakiau, - kelionė Labirintu užims laiko. Antra, mums įkalta, kad išklydus iš takelio mirsime - o tai neišvengiama, priėjus dėmę.

Kita vertus, kaip sakai, eidamas per juodumą galiu įspėti mūsų priešus. Taigi...

- Tad nė vienas iš jūsų neis, - pertraukė Ganelonas. - Eisiu aš.

Ir, nelaukęs atsakymo, įsibėgėjęs šoko į pa-juodusią Labirinto dalį, perbėgo ją iki centro, sustojo paimti kažkokį nedidelį daiktą ir grįžo atgal.

Po kelių akimirklų vėl stovėjo šalia mūsų.

- Rizikavai, - tarstelėjo Rendomas.

Jis linktelėjo.

- Bet jūs ir dabar dar laužytumėte galvas, jeigu nebūčiau rizikavęs. - Jis ištiesė ranką. - Na, ką pasakysite apie šitai?

Jo rankoje buvo durklas, ant kurio buvo už-vertas iškruvintas kartono gabalėlis. Paėmiau jį.

- Panašu į kortą, - pastebėjo brolis.

- Taip.

Aš numoviau kortą, ištiesinau užlenktus kampelius. Joje pavaizduotas vyras buvo kaž-kuo pažįstamas - o tai, suprantama, reiškia, jog kartu ir nepažįstamas. Tiesūs šviesūs plaukai, griežtokų bruožų, su vos pastebima šypsena, smulkaus kūno sudėjimo.

Papurčiau galvą.

- Aš jo nepažįstu, - tariau.

- Parodyk man.

Rendomas paėmė iš manęs kortą ir susiraukė.

- Ne, - po kurio laiko pasakė. - Aš irgi ne. Kažkodėl atrodo, jog turėčiau, bet... Ne.

Tuo metu arkliai vėl ėmė reikšti nepasitenkinimą, tik dar atkakliau. Spėjome pasisukti, norėdami išsiaiškinti jų nerimo priežastį, tą sekundę, kai jis išlindo iš urvo.

- Velnias, - burbtelėjo Rendomas.

Aš jam pritariau.

Ganelonas atsikrenkštė, pakėlė savo kardą.

- Gal kas nors žino, kas čia toks? - tyliai pasiteiravo jis.

Iš pradžių palaikiau tą sutvėrimą gyvate, nes rangėsi kaip gyvatė ir turėjo ilgą storą uodegą, kuri labiau priminė ilgo plono kūno tęsinį. Tačiau jis judėjo keturiomis dviejų sąnarių kojomis, stambiomis letenomis, klaikiais nagais. Siaura tos būtybės galva turėjo snapą ir artindamasi siūbavo į šonus, pasukdama mums tai vieną, tai kitą melsvą akį. Prie šonų buvo priglausti dideli, purpuriniai, odiniai sparnai. Sutvėrimas neturėjo nei plunksnų, nei plaukų, tik ant krūtinės, pečių, nugaros ir išilgai uodegos

ėjo žvynų lopinėliai. Nuo durtuvo formos snapo iki uodegos galiuko jis galėjo siekti kiek daugiau nei tris metrus. Jam judant girdėjosi skimbčiojimas, ir aš pastebėjau ant kaklo kažką blizgant.

- Pirmiausia man į galvą ateina heraldinė pabaisa grifonas, - tarė Rendomas, - tik pastarasis plikas ir purpurinis.

- Tikrai ne mūsų nacionalinis paukštelis, - pridūriau aš, traukdamas Greisvandirą ir taisydamas jo galą į baidyklės galvą.

Padaras kyštelėjo raudoną dvišaką liežuvį. Kelis colius kilstelėjo sparnus ir vėl nuleido. Kai jo galva pasisukdavo dešinėn, uodega sukosi į kairę, ir atvirksčiai - tas plaukiantis sutvėrimo judėjimas kone hipnotizavo.

Atrodo, kad tą gyvūną labiau domino mūsų arkliai nei mes patys, nes jis traukė ten, kur drebėjo ir muistėsi prišti mūsų žirgai. Aš atsistočiau tarp grifono ir jų.

Tada tas padaras pakilo.

Jo sparnai staiga išsiskleidė it vėjo pagautos burės. Atsistojusi ant užpakalinių kojų ir pakibusi virš mūsų, baidyklė atrodė bent keturis kartus didesnė nei prieš tai. Tada ji kraupiai suklykė, įspėdama apie puolimą, ir tas garsas

dar ilgai skardeno mano ausyse. Mostelėjęs sparnais žemyn grifonas pašoko ir pakibo ore.

Arkliai šoko piestu ir nušuoliavo. Nebuvo kaip priėti prie tos būtybės. Tik tuomet suvokiau, ką reiškia tas žvangėjimas ir blykstelėjimas. Padaras ilga gandinę buvo pririštas prie urvo. Akimirksniu grandinės ilgis tapo ne vien akademinio susidomėjimo objektas.

Aš apsisukau, kai grifonas pralėkė šnypšdamas ir krito už mūsų. Šovęs į viršų, jis net nespėjo kaip reikiant paskristi. Pastebėjau, kad arkliai Žvaigždė ir Drakonas traukiasi į tolimąjį ovalo galą. O Rendomo žirgas Jagas metėsi Labirinto pusėn.

Pabaisa nusileido ant žemės, pasisuko, lyg ketintų persekioti Jagą, pasižiūrėjo į mus ir sustingo. Šį sykį ji buvo daug arčiau - per kokius keturis metrus, - pakreipė galvą, atsukusi į mus dešinę savo akį, ir pražiojusi snapą tyliai sukrankė.

- Ką, jeigu dabar ją pultume? - pasiūlė Rendomas.

- Ne. Palauk. Ji elgiasi kažkaip keistai.

Kai kalbėjau, grifonas nuleido galvą ir nuleido žemyn sparnus. Tris kartus kaptelėjęs snapu žemę vėl pakėlė į mus akis. Tada pusiau

priitraukė sparnus prie kūno. Uodega krustelėjo ir ėmė energingai plakti į šonus. Vėl išgirdom tylų krankimą.

Tą akimirką mūsų dėmesį užvaldė kitkas.

Jagas įžengė į Labirintą tolokai nuo pažeistos vietos. Paėjo penkis šešis metrus, atsistojo skersai galios linijų ir prilipo netoli vieno Šydo lyg musė ant musgaudžio. Jis garsiai sužvengė, kai aplink pasipylė kibirkštys ir piestu pastiro karčiai.

Akimirksniu virš jo galvos ėmė temti dangus. Bet tai nebuvo panašu į besikaupiantį lietaus debesį. Tai buvo visiškai apvalus darinys raudonu centru ir geltonais pakraščiais, besisukęs pagal laikrodžio rodyklę. Netikėtai mūsų ausis pasiekė riaumojimas, kurį lydėjo tarytum vienišo varpelio skambėjimas.

Jagas ir toliau priešinosi žvengdamas, išlaisvino priekinę dešinę koją, po to vėl prilipo ja, siekdamas išvaduoti kairę. Tuo metu kibirkštys pasiekė jo pečius, jis purtė jas kaip lietaus lašus nuo kaklo, apimtas gelsvo švytėjimo.

Riaumojimas sustiprėjo, raudoname apskritime virš mūsų ėmė plyksčioti žaibai. Tada mano ausį pagavo žvangėjimas, ir aš pastebėjau, jog grifonas aplenkė mus ir atsistojo tarp

mūsų bei to raudono reiškinių. Atsitūpė it mitinė baidyklė ir stebėjo viską, pamiršęs mus.

Kaip tik tuomet Jagas išlaisvino priekines kojas ir atsistojo piestu. Bet apie jį jau matėsi kažkas sunkiai suvokiamo, kurio švytėjime išryškėjo arklio kontūrai. Žirgas tikriausiai sužvengė, tik visus kitus garsus jau buvo užgožęs netylantįs riaumojimas iš viršaus.

Iš triukšmingo darinio nusileido ryškus, plyksintis neapsakomo greičio verpetas. Jis palietė arklį, arklio kontūrai nepaprastai išsiplėtė, tolydžio retėdami. Ir staiga jo neliko. Sekundę verpetas dar sukosi, po to griausmas ėmė tilti.

Straublys lėtai pakilo - maždaug iki žmogaus ūgio - virs Labirinto. Ir šovė į viršų taip greit, kaip pasirodė.

Riaumojimas tilo. Rate užgeso miniatiūriniai žaibai. Visas darinys pradėjo blykšti ir lėtėti. Dar po kelių sekundžių liko tik juodulys, o ir jis greit išnyko.

Kiek akys užmatė, Jago nebuvo nė ženkle.

- Neklausk manęs, - tariau, kai Rendomas pasisuko į mane. - Ar žinau tiek pat.

Jis linktelėjo, po to nukreipė žvilgsnį į mūsų purpurinį draugužį, kuris žvangino savo grandine....